

PRENTICE MULFORD

S N A G A N A Š E D U Š E

S a d r Ź a j:

- I. Svaka misao znači podršku
- II. Snaga duše
- III. Zlo nesvjesne tiranije
- IV. Slabost vlastitog omalovažavanja
- V. Razmaženi omiljeni strah
- VI. Akumulator snaga mir
- VII. Pomoć iz struje simpatije
- VIII. Umjetnost zaboravljanja
- IX. Mirno čekanje uspjeha

I. SVAKA MISAO ZNAČI PODRŠKU

Svaka misao je kamen u građevini sudbine - kako u lošem tako i u dobrom.

Naše misli oblikuju naše lice i daju mu lični izraz. Naše misli određuju naše geste, naš stav i držanje čitavog tijela.

Zakoni ljepote i savršenog zdravlja identični su: Oboje ovise o stanju duše ili drugim riječima o sastavu misli koje najčešće struje s nas na druge i s drugih na nas.

Ogromna snaga misaonih strujanja rasipa se do dana današnjeg; još gore: neznanjem i doživotnim navikama rade baterije u krivom smjeru. Naglo se akumuliraju zlovolja, zavist, podrugljivost i cinizam - bilo koja forma prostoga i ružnoga a onda izbija (sva realna supstanca misli vođena je lošim transformatorima) - drugima možda na štetu ali nama sigurno.

Istina je da tuđe misli mogu ući u naše biće kao što smrdljive pare ulaze u našu kuću. Reci sam sebi bez prestanka: "neću dozvoliti da me netko tlači" i sam sebi ćeš prokrciti put iz ropstva, ovisnosti i siromaštva!

Prema sastavu naših dnevnih snova gomilamo u našoj sudbini zlato ili eksploziv. Što je dublje maštanje (sanjarenje), što su savršeniji uranjanje i apstrakcija - to jače i dalje može djelovati naša mentalna snaga - tisuće milja daleko. Sve što se zovu okultne snage kao i fenomeni telepatije postiže se na taj način. Svaka bilo koja slika misli mogla bi se - ako je izrazimo odgovarajućim intenzitetom - momentalno materijalizirati.

Te snage su prisutne u zametku u svakom čovjeku.

Svaki dan stiliziramo se u jednoj fazi postojanja, uživljavamo se mislima u jedan drugi imaginarni karakter. Dominantna uloga koju najčešće igramo (glumimo) odrediti će tijelu - maski te uloge - glavnu liniju.

Tko se najveći dio svog života (uz moć navike) tuži, tko se loše volje predaje orgijama neraspoloženja, taj truje svoju krv, upropaštava crte lica, kvari ten, jer se u nevidljivom laboratoriju duha proizvodi otrovni agens - misao, koja kad se stavi u akciju t.j. misli, po nekom neizbježnom zakonu privlači k sebi iz okoline sebi slično. Predati se razdražljivom, bespomoćnom

raspoloženju znači isto što otvoriti vrata fluidu misli svakog razdraženog i bespomoćnog čovjeka u čitavom gradu. To znači puniti svoj veliki magnet, svoj duh štetnim, razarajućim strujama i uspostaviti kontakt među svojim mentalnim baterijama i svim drugima iste vrste! Tko misli na krađu i smrt upada na taj način u spiritualni odnos sa svakim kradljivcem i ubicom na čitavoj Zemlji.

Svaki čovjek postane onakav kakvim je načešće navikao da se gleda. Ne smije podnositi da ga drugi formiraju po njihovj slici misli, naime tako kako njima najbolje odgovara. Odatle dolazi ideal "dobrog djeteta", "krijeposne" žene. Što je zaista "ženstveno" saznati ćemo tek onda kada žene počnu biti ono što zaista jesu. Onda će svijet biti psihički odjednom dvostruko bogatiji nego danas, kada muškarac, (koji bi sam kako mu to dolikuje trebao odrediti ideal sebe samog "muškog") određuje prisilni ideal ženstvenosti.

Oprezni ljudi koji na sve misli, koji sve predviđaju upadaju stalno u klopke jer računati na poteškoće, znači stvarati ih. To je tako snažna navika da izgleda gotovo neistreblijiva.

Što god misliš, navlačiš slično na sebe iz Nevidljivog. Ako iznutra misliš na bilo koju formu zločina ti ćeš navući na sebe iz skrivene strane života zločinačku stvarnost. Sakrivene i nevidljive snage su te, koje ti tek stvaraju materijalne uslove za zločin ovdje - na ovoj strani egzistencije.

Ako svako jutro s požudom čitaš u omiljenom listu o ubistvima, provalama, skandalima i nevoljama na kopnu i moru onda privlačiš na sebe Nevidljivo iste vrste. Kontaktiraš na taj način s nižim redom duhovnog događaja, pa si tako dakle pod udarom njihovim struja tjelesno lakše izložen njegovom svjetu djelovanja. Vjerojatnije je da te pogodi nešto iz područja strašnog, tim prije ako se još iz godine u godinu za vrijeme obroka (prvog doručka) - dakle u stanju prijemljive pasivnosti - predaš tim utjecajima. Možda će se pokazati da nije tako "staromodno" - kako to misli lukavi bijeli barbar - da "djetinjasti" sabrani narodi Istoka dan radije posvećuju himnom suncu ili sa: "o mani padme hum", umjesto s lektirom "Daily swinickl"-a.

Sve je strujeća stvarnost u Nevidljivom. U strujnu liniju Nižeg, Jezivog i Prostog zapada onaj koji uranja svoj duh u to ... bilo kao zainteresirani slušaoc s laganom i ugodnom jezom u zabludi da je on ipak "daleko od pucnja". Ali onda je kontakt jednom uspostavljen i sa otvorenom strujom unutra ulaze elementi zla i zločina. Tko voli čitati o provalama, razbojstvima i krađama, taj će kao i njegova kuća biti više izloženi provalama i napadima. On i kradljivac sastaju se, jer obojica plove u istoj misaonoj struji a da ni jedan ni drugi nisu svjesni moći koja ih spaja. Ali nijedna moć nije upravo toliko neodoljiva kao upravo ona o čijem utjecaju, pa i o čijoj samoj egzistenciji ništa ne znamo. Pokušajmo ne pružati joj nikakav otpor.

Tko zamisli deset sekunda nešto odvratno i jezivo - nešto, što nekom drugom može prouzrokovati bol i očaj u duši i tijelu, pokrenuo je snagu, od koje će i sam nešto privući na sebe.

Tko deset minuta zamisli nešto lijepo i blago, što drugom može prouzrokovati veselje - bez trna, bez bodlje, pokrenuo je snagu od koje će i sam nešto privući na sebe.

Što duže netko, (bilo u dobru i u zlu), usmjeri svoj duh na neku stvar, to više jača tu nevidljivu stvarnost. To mora konačno, stalno pothranjivano novim misaonim substancama sazreti u "vidljivom" svijetu, koji je najgušći stupanj Nevidljivog, u agens veselja ili boli.

Usmjeriti duh namjerno i čvrsto na jedan cilj jedno namjerno raspoloženje na pr. vedru odlučnost moći usmjeriti toliko dugo koliko želiš - to danas nije često.

Na što sve ljudi oko nas uopće misle: na to kako će dobiti plaću, na kvalitet piva, možda na izlet. Kod žena nailazimo na uvijek iste interese: novi modni časopis, ili krojačica, partija bridža ili ljetni dopust. Stalno prvi plan i "faute de mieux", vrebanje sa praznom pozadinom erotike; nikad dovoljno jako da prisili život, . . . jedino da ga rastegne u prije podneva i poslije podneva, kojima se pojedinačno i polako može i mora okrenuti leđa.

Stanje duše u kojem smo najčešće - snaga je koja okreće događaje za ili protiv nas. Ima ljudi koji su rođeni s dušama bez poleta, cilja i puta, tako da se uopće nisu u stanju brinuti za sebe, ne mogu čak zadržati ni nasljeđe. To su školski primjeri za onu formu mišljenja koja izaziva neuspjeh. A drugi opet iako rođeni u

bijedi gomilaju bogatstvo od samog početka. Oni upere sve svoje misli, bace sva svoja htijenja na jedan cilj i imaju uspjeha - ako se zarađivanje novca uopće može nazvati uspjehom. Nastajanje svakog poduzeća počinje u fantaziji. Kome je uspjelo da od položaja skromnog namještenika postane gazda dvanaest željezničkih linija, taj je duhovno bio ispred svog položaja - čim je savladao jednu stepenicu već se je vidio na drugoj. Tko može podnijeti da sakuplja stare prnje, taj se sigurno nije drukčije ni vidio. On nije nikada psihički napustio granicu sakupljanja prnja. On sigurno zavidi onima kojima je bolje, želi ponešto što oni imaju, - ali taj nikada nije rekao u duši: "Ja ću se osloboditi ovog zanimanja, popeti ću se do nečeg čišćeg i većeg nego što je sakupljanje prnja." Sama zavist ne pomaže naprijed i tako ostane čitav život sakupljač prnja. Tko je "skroman" i najljepše stvari na svijetu gleda previše visoko nad sobom, kao nešto nedostižno; tko sebe vidi na dnu stepenica bijesan na svih koji su iznad njega - taj će vjerojatno i ostati na dnu stepenica. Svaka duhovna ovisnost u kojoj proboravimo izvjesno vrijeme dovede nas u životu do onih stvari koje odgovaraju toj ovisnosti.

Tko stvori plan za jedno poduzeće, jedan posao, jedan izum formira nešto u nevidljivim elementima što je tako stvarno kao neka mašina od željeza i drva. Taj plan, to poduzeće navlači na sebe nevidljive snage za njegovo ostvarenje - snage koje dovode svoje konačno materijaliziranje u svijetu pojava. Tko se naprotiv strahši nesreće, tko živi u strahu od bilo kakvog zla, tko očekuje nesreću - taj konstruira sliku misli, tihu snagu koja po istom zakonu privlačenja sakuplja oko sebe štetne i razarajuće elemente. - Uspjeh i neuspjeh dolaze iz istog zakona, koje može biti na raspolaganju svakome, kao što je ruka čovjeka sposobna nekoga spasiti od utapljanja ili ga probosti bodežom.

Kada god nešto mislimo, gradimo nešto iz nevidljivih substanci što vuče na sebe snage, koje nam pomažu, koje nam štete, ovisi o karakteru misli koje smo izaslali.

Kamen temeljac svih uspješnih napora u ovoj i svakoj drugoj egzistenci: nikada zamišljati nešto nemogućim. Nikada na prvi impuls odbaciti ideju, makar kako da je divlja ili smiona. Najprije počekati dok se sakupe instinkti jer oni nisu uvijek prisutni. Tek tada će se možda izdići ona fina jeza zore (jutra) u kojoj samo oni učestvuju koji stoje na početku stvari. Najveće i najčišće čudo - (kada bi ga svi mogli vidjeti) trajao bi samo trenutak i

propao bi glatko kroz mozak čovječanstva. Što je misao zapanjujuća, fantastičnija mora joj se ostaviti više vremena za djelovanje. Vikati "nemoguće" jer nešto izgleda nemoguće znači njegovati sudbonosnu naviku odbijanja. Svjest je tu puna zatvorenih vrata prema Beskrajnom; unutra i vani ostaje usamljen mali čovjek.

II. SNAGA DJŠE

Što god nam se dogodi posljedica je dugo njegovanog raspoloženja.

Tko tiho i neopozivo njeguje živu želju u svom srcu, odlučan da pobijedi, uvlači tako sigurno snage pomoći iz nevidljivih tokova u svoju šemu duha, kao što embrio po planu i nesvjesno izvlači iz majčine krvi nepogriješivo sve elemente, koje u svakom stadiju razvoja upravo treba - onom koji hoće čitav je kosmos takoreći placenta za njegovo djelo. Pod "pomoćnim snagama" misli se u prvom redu duhovna plodnost koja stalno raste, novi putevi na kojima otkrivamo nova sredstva: "ono" nam padne na pamet, "ono" se ostvari - jezik to već odavno zna i gramatički svi točno upotrebljavaju to veliko stvarajuće "ono" samo to ne radimo praktički. U drugoj liniji će se "pomoćne snage" sastojati u tome, da sret-nemo najadekvatnijeg čovjeka da bi nam pomogao u ostvarenju naših planova.

Nikada ne troši tvoje snage na traženje takve pomoćne snage i pomagача (sa svojim osjetilima). Pusti neka se to obavi nesvjesno, ti sam moraš održati raspoloženje. Buduća majka će pustiti da se embrio razvija po mogućnosti nesmetano po urođenim, tajnim zakonima, koji ga konačno dovode na svjetlo - ona ne treba ništa raditi nego da bude u "drugom stanju" - još bolje "veselom stanju". Isto tako i duh kad je prepun planova.

Neprestano misliti na odlučnost - neprestano misliti "naprijed" - ništa raditi nego misliti ne samo mozgom, nego srcem, svakim pokretom, svakom ćelijom, to će tako biti, to mora proizvesti snagu da prebaci rezultate u stvarnost kao dizalica svoj teret.

Snage, koje su duhu urođene iz nevidljivog i nadalje će djelovati kad tijelo leži mirno, bez svijesti: "Gospod daje svojima u snu", oni se probude vide sve puteve otvorene, sve sami novi planovi, nove metode konvergiraju k voljenom cilju. Ti novi planovi su ti koji će samo tijelo staviti u pokret, jer nitko ne može mirno sjediti ako vidi sva svoja ispunjenja utjelovljena pred sobom: sada je došao moment za djelovanje, za brzi sigurni potez.

Ali prije nego je situacija zrela za potez može tijelo biti tako istrošeno besmislenim lovom za "povoljnim prilikama", da onda nedostaje svježine da se prihvati spasonosna ideja, kada ona zaista dođe. Svaki poslovni uspjeh bazira se na stalnom naviranju novih planova, misli, kombinacija i nadahnuća. Sva ta brbljanja o

mislima o bijedi, nevolji i zločinu povrijede sposobnost da se privuku dobre stvari ... To je metoda kojom se izvlači novac iz vlastitog džepa i zdravlje iz vlastitog tijela. Zdravlje može razviti gotovo bez granica onaj koji se bavi velikim zdravim stvarima, ako ne u stvarnosti a ono u fantaziji - sa slobodnim, mladim životinjama, sa šumom i oceanom. Tko nema tu sreću da ima pse, srne i ptice kao žive prijatelje neka ih makar sanja. Tko se osjeća potišteno, slabo a ne može napustiti grad neka se u fantaziji uživi u oluju i udaranje mora u obalu. Ili neka posjeti cirkus, neka uživa na vlastitom tijelu ono što čine lijepi konji, vrnjedni klovnovi i akrobati i neka promatra kako u atmosferi psihičkog oslobađanja nesvjesno odlaze brige sa lica gledalaca.

Što ovdje nazivamo "privlačeća snaga duše" nije to čežnja za stvarima, jer ta čežnja uvijek sadrži nestrpljenje a s time i bol. Nestrpljenje uvijek ili tjera željeno od sebe ili makar otežava njegovo dolaznje. Ako misao dolazi ovako nekako: "sada odmah to želim imati - dosta mi je to vječnog čekanja - .. - sit sam ... sad ili nikad", onda si u krivom raspoloženju. Onda rasipaš svoje snage u svađi i preprici jer željenog nema. Onda ne bacaš svoju snagu u želju gdje joj je mjesto nego u nepostojanje željenoga. - Nikada se rasplinuti u želji, nikada dozvoliti da se srce ždere zbog nečega. To bi bilo kao da čovjek hoće od bjesa razbiti kola zato što su zapela u blatu; bolje je snagu upotrijebiti da izvuče kola! Tko je sretno zaobišao greben uništavajuće čežnje ne smije zapasti u drugu ustvari razumljivu želju: vidjeti se tako-reći izvana - kao idealnu sliku samog sebe - na željenom cilju u željenoj situaciji. Pretpostavimo da netko želi imati lijepu kuću, posebno lijepu kuću u kojoj će stanovati s dragim bićem, neće mu pomoći ako pred unutaršnjim očima vidi sebe i svoj život kao da se to odvija na filmu. Ne smije se vidjeti kao slika u zrcalu izvana - ... unutra mora biti ..., u nutrini svog "ja u nadi", inače će ostati svoj vlastiti gledaoc. Prava "unutarnja snaga duha" glasila bi ovako kad bi je prebacili u riječi: "Moje čisto, radosno biće mora se dopuniti još svim tim stvarima. Takvu kuću, takvo voljeno čeljade trebam oko sebe i imati ću ih uz uvjet da volja, koja je mudrija od mene smatra da je tako pošteno."

To mora biti stanje srca: istovremeno pozitivno i meko - sunčano i odlučno. Nikada sumnjati, zgrčiti se, postati nestrpljiv ili se rasplinuti u želji. Da bi postigli to raspoloženje (da bi privukli duh koji stvara pravo raspoloženje) nije potrebno, nije

čak ni poželjno da držite uvijek na pameti ono što želite. Držanje duše je ono što privlači uspješnost, ljepotu i veselje, a ne neprestano mišljenje na neku određenu stvar koju želimo. Ako si u stanju da to raspoloženje usidriš u srcu i da pri tom unutra i mirno kažeš na pr. ovo: "putovati ću ... vidjeti ću najljepše tropske zemlje" - onda možeš u miru neko vrijeme zaboraviti taj tvoj posebni cilj. Razonodi se na drugi način, pripremaj se za druge stvari da ne bi ni najmanje kočio snagu koja će te poslati na put oko svijeta. Ali svaki put kada se ta želja u vezi s putovanjem vrati, poveži je iznova s raspoloženjem nepokolebljive odlučnosti.

Raspoloženje u kojem se uglavnom nalazimo ima više veze s uspjehom ili neuspjehom svakog poduhvata nego išta drugo ... više nego radna snaga, inteligencija, oštroomnost i marljivost.

Svaki pojedini duh suma je psihičke substance - sakupljene iz beskrajnih dubina vremena - izgrađena na iskustvima i sjećanjima mnogih tijela. Ta psihička substancija djeluje kao magnet. Ona ima snagu da privuče misli i da ih ponovno odašilje i - poput magneta - da ih radom sve više učvrsti. Kao što se svaki običan komad željeza magnetizira uz pomoć kontakta, tako može i običan čovjek, naoko nenadaren, privući na sebe duhovne snage i na taj način sam postati duhovni stvaraoc. Kojim se strujama čovjek otvori - to će odrediti kvalitet njegovog naboja. Ako iz njega zrači odlučnost, nada, veselje, snaga, poštenje, strpljenje, red i preciznost, onda će on tokom vremena privlačiti na sebe sve više takvih misaonih elemenata iz okoline, a već te spadaju u kompleks uspjeha. Stvara se magnetski vrtlog, koji u nevidljivom dovodi centru sve brže isto usmjerene snage, jer su vlastiti elementi sada vani u prostoru i dovode nam sebi slične k nama u tijelo. Dovodi nam one snage koje ćemo sresti u budućnosti i koje su određene da nam pomognu naprijed ili da nas unište. To su oni elementi s kojima su se naši fluidi već davno povezali daleko od tijela.

"Što je smisao života?" - Nitko ne može smisao života odrediti sam. Njega određuje veća, sveukupna sudbina - zakon koji vlada i vodi. Kuda? Prema jednoj bezgraničnoj sposobnosti (koja se stalno pojačava) da doživimo sreću. Svakog dana i svakog sata povezani smo pomoću suptilnih, mudrih i čistih organa sa srećom - iako naizgled nije tako. Bolovi koje trpimo potječu iz istog rasta duha koji nas sve jače i jače goni prema onome što je uzrok

nevolje, tako da bismo bili u stanju konačno primjetiti i taj bol uzeti kao dokaz sa smo skrenuli na krivi put, te da se odatle moramo izvući, pa neka košta - što košta.

Pa kome je zaista teško pri duši, tko iz dna duše vapi za pravim putem k njemu će nešto doći i voditi će ga; jer najdublji i naj-suptilniji zakon glasi, da nijedan pravi zov neće ostati neuslišan.

Svaka jaka želja ili molba mora donijeti željeno. Ljudi koje prati nesreća mogu biti najpristojniji, najbolji ljudi ali oni "teško upravljaju" svojom dušom. Oni uopće neće da primjete kuda ih hoće odvesti sudbina; kao konj koji drhteći pod udarcima biča bježi pred preprekom. - Gdje je nevolja, tu je zabluda - gdje je bol tu mora biti nešto naopako.

Bol je kompas za držanje kursa prema otocima blaženih. Danas postoji u malom krugu mudraca nekoliko onih koji žive u harmoniji s beskrajnim tako da linija njihove sudbine ne zna za bol (onoga, koji je na krivom putu). Taj mali broj zadržao je namjerno jedan mali defekt, bilo koje "slabo mjesto" svog fizičkog - da bi zadržao zemaljsku tjelesnu busolu za sasvim fini otklon od istine, nešto na čemu može tako reći čulno "izbiti" jasno najmanje pogreška.

Svaka želja, zamišljena ili iskazana, približuje nam željeno i to u odnosu na intenzitet želje i porasta broja onih koji žele. Ti usmjeruju duhovne funkcije u određene tokove. Time se stavlja u pogon tiha snaga volje (još uvijek je školska mudrost nije zapazila), koja pomaže željenom da se formira.

Tajna magije leži u sposobnosti čovjeka da se služi mentalnim valovima fine vrsti i višeg intenziteta.

Moramo usvojiti misao sreće, kao i misao zdravlja i to svim nitima svog bića, tjedan za tjednom, mjesec za mjesecem, godinu za godinom, sanjati svoju sliku "slobodan od svakog zla" dok taj san ne postane fiksna ideja, naša druga priroda i dok podsvjesno ne djeluje dalje.

Nikada ne očekuj bolest ili bolove za sutra, pa da su danas bolovi ne znam kako jaki. Za sutra očekuj samo zdravlje i snagu. Drugim riječima: zdravlje, ljepota i snaga moraju postati tvoj istinski dnevni san, jer san mnogo bolje izražava tvoje pravo stanje duše nego nada i očekivanje.

III. ZLO NESVJESNE TIRANIJE

Vjera je sjeme svih čuda. Iz tog sjemena može izniknuti zlo ili dobro. U zlu može iz toga izrasti stablo u čijoj krošnji će savijati gnjezdo svaka kriješteća nesretna ptica. Naša pomućena i mračna fantazija - to je vjera u nesreću. Možda patimo od neznatne smetnje bilo kojeg organa. Nakon dan-dva počnemo tu smetnju iščekivati. Sada zamišljamo da je organ bolestan. Onda čujemo da se bolest nekako zove, što možda sugerira predstavu pompozne opasnosti. Sve to jača vjeru u nesreću; utjecaj drugih mozgova dolazi još k tome, prijatelji i rodbina su "zabrinuti", preplašeni i stalno nas podsjećaju na naše stanje. Sve i sva nas formalno tjera u začarani krug predodžbe o toj bolesti. Nitko nam ne šalje vlastitu sliku misli snage i zdravlja, odasvuda nam struji predstava bolesti!

Spiritualne snage čitave okoline djeluju u krivom smjeru. Ako nam prijatelj pri rastanku želi "skoro ozdravljenje" - onda to čini u sažaljivom tonu, u kojem se može slutiti najgore! - Sada dobijamo substancu onoga čega se plašimo! Rodbina koja se za nas "brine" radi na našoj propasti. Prilično je nevažno s kim saobraćamo čisto poslovno, ali treba biti oprezan s kime ćemo dijeliti satove dokolice - "kada se puštamo da voda nosi" - kad smo pasivni. Tko je na taj način intiman s nejednakim, bilo da je muško ili žensko, taj će u svojih poduhvatima izgubiti mnogo duhovne snage - manje vrijedan će skrenuti lkniju djelovanja ili će do određenog stupnja na nju utjecati. Stoga puno toga ovisi o našim drugovima u dokolici. Od njih dolaze elementi koji mogu značiti život ili smrt, hrabrost ili plašljivost, prisutnost duha ili smetenost!

Suma nesvjesne tiranije dolazi vezom srodstva. Djeca običavaju da katkada očevima i majkama unutra (u duši) dodjele mjesta koja ova možda - (ali možda i ne) - hoće preuzeti.

Po svojoj prirodi ta nikada izgvorena misao daje se ovako formulirati: "Majka je prestara da bi nosila svijetle boje". "Bilo bi smiješno kad bi se majka (kao udovica) ponovno vjenčala." - "Majka naravno ne želi da ju uvlačimo u naš vedri život - ona će radije ostati kući da bi čuvala djecu". Mi: "Već je vrijeme da se otac povuče s posla."

Nijedna snaga ne radi suptilnije, nijedna nije moćnija da napravi rezultate u dobrom i lošem kao ona ravnomjerna struja misli, koja se strujeći u isto vrijeme iz većeg broja ljudi spaja da bi na jednoj osobi izazvala željene rezultate, da li svjesno ili slijepo: snaga radi i donosi rezultat. Ako se ista mišljenja troje ili četvero osoba usmjeri na ono biće koje im je dalo nova tijela i koju oni zovu "majka" - onda je tiha snaga tih misli tako snažna da majku upravo stavi na ono mjesto (i da ju tamo učvrsti) koje je za djecu najudobnije. Čitav konvencionalni tok misli koji to zaista podupire glasi dakle: "U prirodi je stvari (im Gang der Natur) da majka stari i da se polako povlači iz aktivnog života u kuću da bi se tamo zadovoljila sa ostalim neškodljivim članovima familije, ta da bude korisna kao gazdarica u doba bolesti ili kod drugih familijarnih događaja." Ujedinjenim djelovanjem takvog osjećaja okoline gubi poneka majka privilegije individue i radi upravo onako kako to njena djeca hoće.

Ima majki koje kažu: "Neka se meni dogodi što bilo, samo neka moja djeca rastu u dobru - onda je moja misija izvršena!" Majka bi trebala puno više pažnje polagati na to "što će biti od nje!" Ako se koči njen rast u mudrosti i kulturi, kočiti će se i rast njenog djeteta. Prava majka će uvijek težiti za tim da je djeca obožavaju i vole. Obožavanje i respekt će dobiti samo ona žena koja se ne samo visoko i snažno zauzima za svoje mjesto u životu nego koja neumorno teži prema naprijed - prema sve većim ciljevima! Tu ljubav i poštovanje ne može očekivati od odrasle djece nijedna majka koja se zabije u kut iza ognjišta, na križu između njegovateljice i sluškinje i koja uči svoju familiju da ju kao korisnu životinju zloupotrebljavaju u svim kućnim neprilikama, stvarnim ili uobraženim. Upravo iz ovih razloga odrasle kćerke i sinovi gledaju majku preko ramena ili ju guraju u stranu. Majke koje se tako duboko ponize da bi kako pogrešno misle koristile svojoj djeci moraju povremeno jako ispaštati tu zabludu! Tko dozvoli da ga drugi oblikuje, tko napusti svoje vlastite sklonosti i nastojanja, da bi postao tuđa jeka, tko živi po tuđoj želji gubi sve više pravo na samoodređenje.

On apsorбира toliko stranih misli oko sebe da on postane dio tih drugih, jedno oruđe koje automatski sluša nijemu želju okoline. Takav čovjek postaje fosil, spušta se na nivo bespomoćne poslušnosti, sve više gubi psihički i duhovno sposobnost da nešto učini, postaje senilni djed, bespomoćni starac (ili bespomoćna starica) više ga se trpi nego voli. Često je to bio rezultat djelovanja

misli odrasle djece na roditelje koji su bili jako požrtvovni. Nijema je moć duhova, koja vrši pritisak iz okoline na majke i očeve, koja uzrokuje da se oni sruše. Dobar dio umora i slabosti koju se pripisuje "kasnijim godinama" može se pripisati štetnom utjecaju one grupe duhova koje teže da se uzajamno nadvladaju i ovladaju - malo mijenja rezultat da li je to svjesno ili nesvjesno! Jedan čovjek snažan i veseo vodi svoju radnju, ali odrasli sinovi se sve više i više uvlače u poduzeće - jedna tiha snaga povezuje mladost protiv starosti - snaga kojoj pojedinac gotovo ne može odoljeti. To je snažni, stalni, neprestani pritisak u jednom određenom pravcu. On djeluje dan i noć. On djeluje još sigurnije ako otac o tom pritisku kojem je izložen ništa i ne sluti, ako uopće ne zna da postoje takve tihe snage! On se počinje osjećati umoran! Stara energija popušta i on to sve tužno pripisuje starosti koja dolazi.

Deset minuta u svadi s vlastitom sudbinom ili u zavisti zbog tuđe sreće znači sumu vlastite snage koju smo na to upotrijebili da pogoršamo svoju sudbinu. Svaka misao zavisti ili mržnje vraća se nazad kao bumerang. Ružni osjećaji prema ljudima koji žive u bogatstvu. jedno su rasipanje koje ne samo da nam donosi nesreću nego nam unaprijed uništava svaku sreću.

Većina bolesnika stvara sebi duhovno bolesničku postelju mučnim dugogodišnjim pripremanjem.

Tko očekuje nesreću, zaziva ju i sigurno će je dobiti. Loše navike koje smo gomilali čitavog života moraju se postepeno iskorijeniti.

IV. SLABOST VLASTITOG OMALOVAŽAVANJA

Tko sam sebe malo cijeni, ni drugi ga toliko ne cijene kao što bi to uradili kad bi on samo pokazao samopoštovanje. Takođe nitko neće biti sklon, da mu pomogne da dođe do boljeg položaja, jer nema vala misli koja ga nosi.

Netko tko sam sebe ispituje može ustanoviti da ima pozicija u životu za koje se nije ni usudio da ih sanja. Od 10 pralja 9 ih se nikada ne bi ni trenu usudilo da se u duhu zamisle kao direktorice nekog hotela, čiji su sada najskromniji članovi. Ali ponekad se neka osoba popne iz slično oskudnih položaja na neki daleko veći - ta se je usudila misliti na to. To je bila nevidljiva snaga koja ju je vukla prema gore.

Ma gdje da se čovjek u duhu vidi, trajno i uporno vidi, tamo će ga sudbina odnijeti. Pa ako ne sasvim na cilj ono ipak u blizinu, na jedno mjesto koje je svakako bolje nego da je bez cilja i ambicija ostao u kanalu.

Ako netko dobru stvar koju nudi ljudima, sam ne cijeni, on će iz sebe slati snage, koja i druge uči da tu stvar ne cijene. Ako hoćeš na ulici prodati zdjelu pravih dijamanta a tvoji pogledi i geste izražavaju sumnju da je to kamenje pravo - devedeset devet od sto kupaca tvoje će dijamante promatrati kao staklo. Oni su jednostavno pod sugestijom tvojih misli; i sve su šanse okrenute u tom smjeru da će onaj jedan koji vidi da su pravi makar pokušati da te prevari, tako što će podržavati tvoju sumnju.

Nikada se ne savijajte, nikada se ne osjećajte ponižen u prisustvu nijednog čovjeka.

Tko to radi uvodi u svoju dušu struju misli robovske ovisnosti; otvara vrata kroz koja ista struja može ući i u nedostojnim prilikama. Trebali bismo se diviti talentu drugoga ali kao kralj kralju sa čistom dubokom željom da se ista probudi i radi i u nama, talent koji bi odgovarao našem biću kao što njemu odgovara njegov.

Podučavaj svoje dijete da se ne omalovažava. Ako se navikne da tako misli ni drugi ga neće cijiniti, sada dijete, poslije čovjeka.

Ništa čovjeku ne škodi kao samoomalovažavanje. Često dijete stupi u život oslabljeno dugogodišnjim prigovaranjima. Uči svoje dijete

kako će sanjati samo o uspjehu i kako će ga očekivati. Dugo očekivanje uspjeha donosi uzroke, sredstva i puteve ka tom uspjehu.

Podnositi nepravdu možda je još lošija osobina nego učiniti nepravdu. Mi još i danas vjerujemo mnogim neistinama. Mi to nesvjesno vjerujemo. Zabluda se ne otkriva. Tako mi nastavljamo živjeti po našim nesvjesnim greškama a nevolje našeg života dolaze iz tih nesvjesnih grešaka.

Umjesto da smo deprimirani kad otkrijemo naše do sada skrivene pogreške, prije bi smo imali razloga da kličemo, kao kad je mornar veseo kad nađe pukotinu zbog koje bi se inače potopio njegov brod. Spoznate, naše pogreške podliježu samoispovijedi! Ako smo dotjerali dotle i savladali glupi ponos koji nije sposoban da traži "pukotinu" onda smo napravili velik korak na putu prema vječnoj sreći.

Vječno preživavanje vlastitih grešaka psihički je štetno i ima loše posljedice za zdravlje. Prava hrana duha su misli koje se stalno obnavljaju, uvijek novi stavovi o životu, te ako se tumačenja svega što se u nama i oko nas zbiva mijenjaju i stalno rastu!

Svakodnevno učiti promatrati stvari oko nas sa svježim očima, dnevno nadkriliti planove, poglede i ciljeve jučerašnjeg dana - to je stanje duše kojim se duh osposobljava da primi dnevni "kruh života", koji obnavlja tijelo.

V. RAZMAŽENI OMILJENI STRAH

Čitavo čovječanstvo se neprestano plaši, - nečega, bolesti, smrti, gubitka novca, ljubavi, kratko bilo čega.

Svatko još ima svoj ekstra privatni omiljeni strah, kojeg tetoši!
To se proteže čak i na najtrivijalnije stvari. Sve ulice su pune ljudi, koji se u ponestatku nečeg dobrog plaše makar da će okasnuti na slijedeći vlak ili tramvaj!

Što je čovjek tankoćutniji to više pati od tih strujanja iz okoline dok se ne nauči tihom molbom za vrhunsku snagu izgrađivati bedem pozitivno nabijenih misli o koje se tuđi valovi razbijaju. Svaki čovjek ima svoj omiljeni strah - bolest od koje nije nikada bolovao, ali koju stalno čeka, nešto od čijeg se gubitka naročito zgraža.

Svaka sitnica, jedna slučajna riječ dovodi mu taj omiljeni strah jednim udarcem u svijest, koja se dugogodišnjim treningom odmah otvara čitavom strahu koji navali kao bujica, da bi prouzrokovao štetu. Ta struja vibrira virtuosno upravo na onoj struni naše prirode odakle već godinama odzvanja naša omiljena slabost.

Onda pati i tijelo! Ima bezbroj različitih simptoma! Slabosti, gubitak apetita, umorni udovi i nesposobnost da se koncentriramo na dužnosti na poslu, bjeg misli. Sposobnost lake prijemljivosti misli može postati izvor slabosti kao i izvor snage. Upravo najtankoćutniji, najrazvijeniji duhovi sadašnjice imaju često najslabija tijela, jer nesvjesno absorbiraju mnogo štetnih valova a da ni nemaju pojma o njihovoj egzistenciji. Lični kontakt s krivim osobama glavni je izvor takvog zla. Finiji, ženski organizam puno je osjetljiviji za svaku mentalnu sjenu i zraku svoje okoline! Muškarac zadubljen u njegove poslove proizvodi povremeno izvjesnu pasivnost, koja mu daje sposobnost da odbije struje straha. Ali žene u okrilju kuće pate tisuću puta više nego što to njihovi muževi mogu i slutiti i koji se ne mogu dovoljno načuditi odakle ženama te vječne bolesti, fiksne ideje i nervoza.

Ti smanjuješ "sposobnost privlačenja" dobroga ako si razdražen, smanjuješ je ako se osjećaš slomljen ili ovisan. Snaga onda djeluje u suprotnom smjeru - prema lošoj strani ... odatle sav nemir i rastrojenost.

Težiti za nasljedstvom - puniti mozak planovima o tuđoj ostavštini, brinuti se ili čak gajiti zavist i mržnju prema onima koji bi u testamentu mogli bolje proći, promatrati nečije dobro s požudom, približiti se bogatim ljudima da će tu nešto biti - sve to izaziva duševna stanja koja onemogućavaju vezu sa najvećom "privlačecom snagom". Sve to te odvlači u korito običnih, puzavih, uskih misli. Gubitak je dozvoliti da vas uvuku u pakosne predrasude jednog protiv drugih - čak iako samo iznutra učestvujete u glupostima. Gubiš snage ako se upuštaš u konverzaciju s takvima koji imaju niži nivo ... iako tu tvoja nadmoć može trijumfirati. Ti gubiš u kontaktu s karakterima i prilikama tuđih ljudi pa bili oni najzabavniji, najvicastiji. Tada proizvodiš i odašilješ iz sebe mentalne snage što se suprotstavlja nastajanju onih daleko moćnih stavova prema čovječanstvu.

Nadalje sprječavaš emanaciju iz samog sebe, koja direktno okrnjuje tuđe dobro a sve drugo ostavlja daleko ispod i iza sebe ... Samo kontakt jezgre k jezgri - on ignorira što je moguće njene misli, govori jako malo s njom i o njoj ... drži ju daleko od sebe pomoću dobre volje i savladava svaku sjenku mržnje, bunta i prezira, koja bi mogla služiti kao tamni doušnik s čovječanstvom kakvo je ono danas uistinu ... Prenosilac je pakosne zavisti, njegove fanatične zgusnute zloće uperene protiv suptilnijeg čovjeka, kojeg ono u svojoj skrovitosti već izdaleka njuši. Ako mu taj finiji čovjek pruži uže mržnje izgubljen je i samo jedan jaki zid dobrohotnosti može dovoljno obraniti njegovu dušu. Ako je susret ipak neizbježan, ojačaj se unaprijed pozitivnošću, to znači odašilji struje, nemoj ih apsorbirati ... iznutra se brani da ista iz te okoline uđe u tebe; ako tuđe majmunske brige prisvojiš, tvoja se "privlačeca snaga" pretvara u suprotno, jer ti apsorbiraš njene defekte - mješaš tvoje povjerenje s njenom skepsom i osakaćuješ tvoju odlučnost njenim okljevanjem.

Relativno pravi i nepokvaren je onaj čovjek koji uopće ne zna kad laže. Kod njega je laž uklopljena u spoznaju kao trihina u meso. Većini ljudi je čitav organizam toliko protkan laži da ih oni uopće ne mogu više razlučiti. Bit laži je upravo varka, ne samo svjesno kriva riječ ... i samoobmana, laž koju mi u dobroj namjeri malo po malo ugrađujemo u sebe, umanjuje kao i svaki drugi elemenat (koji se ugrađuje u istinu) dragocjeni životni prostor.

Mnoge laži koje se jedva još mogu održati dobiju nove snage s nekoliko kapi istine; kao što se potpuno degeneriranu rasu ku- nića mora križati s čistima, jer inače moraju krepiti. "Laž, koja je napola istina - najgora je laž" - kada na pr. pozdravimo ljude u kući iako želimo da ih naše oči ne vide; kada se smje- šimo iako nam nije do toga ili kada odglumimo drugima interes da im želimo dobro, jer imaju novac od kojeg se nadamo nešto profitirati; kada pristupimo nekoj vjeri ili udruženju zbog snobizma, poslovnog smisla ili prestiža; kada s platforme ili govornice govorimo stvari koje odgovaraju samo napola našem unu- tarnjem uvjerenju; kada kažemo napola "da", a mislimo čitavi "ne". To sve, a ono je mali isječak iz svakodnevnih laži i nije spomena vrijedan, izaziva zlo u tijelu. To je kao s alkoholom: ne izaziva jedan eksces bezizgledno stanje nego neprestano male doze otrova koje iz dana u dan nesvjesno uzimamo. One se nađu u krvotoku da ih zatrovani nije svjestan. Takvo tijelo koje je sasvim zasićeno krivim nije više u stanju da to izluči - ono vjeruje i osjeća sa- mo laži. To mu donosi bolest i naposljetku smrt. Jer neistine ne mogu trajati, što one čine mora se raspasti ne bi li duh u svom cilju našao povoljniji instrument ... s jednom rječju opet je to bila jedna promašena inkarnacija.

Što nam se čini kao zlo i propast, to je upravo beskonačna svijes- t predala poziciju koja je postala neodrživa. Drugi veliki minus laži je u tome što nas dovodi u strujni krug svih drugih lažljivi- vaca, kojima smo zahvaljujući unutarnjem srodstvu skloniji vje- rovati nego nekom čistijem čovjeku. "Smartni" poslovni čovjek u jednoj branši prevariti će samo isto "smartnog" iz druge branše jer mu je pravi i čist čovjek nesimpatičan; tu vlada nijemi antagonizam a da se ni jedna riječ ne izgovori.

Laži koje dnevno šaljemo u kozmos u obliku riječi, daha, pokreta i života nisu opet govora vrijedne u odnosu na one u koje nes- vjesno vjerujemo da bi ih vjerujući izgradili u nama a s time opet u drugima oko nas. To je psihička pošast. Siva kosa, bore, svaki znak propadanja ćelija tijela takve su materijalizirane zablude; znakovi da su se u svijesti učvrstile krive predodžbe.

Da je čovjek danas prisiljen pitati liječnika što mora jesti - koji to također ne zna - takvu otuđenost instinkta u čitavoj prirodi nalazimo jedino kod nekih degeneriranih grabežljivih mrava, koji čak sebi ne mogu ni hranu naći i koje moraju hrani- ti robovi.

Liječnik zna u najboljem slučaju nešto o bolesti, ali ne zna ništa o zdravlju, već zbog toga što je ova zadnja rijetka. On za vrijeme čitavog života ne dolazi u dodir sa normalnim zdravim ljudima. Stoga apsurdne statistike po kojima je čovjeku dnevno potrebna određena količina bjelančevina, do koje je došao veliki Liebig jer je kao pokusne objekte imao same napuhane njemačke studente s trbusima debelim od piva, bijedni motori kojima je bilo potrebno trostruko gorivo. Zbog tog manjka bjelančevina koja je ustanovljena na "nesposobnim objektima" pretrpava se već trideset godina krvotok ljudi, osobito djece u čitavoj Evropi s bjelančevinama. Upale slijepog crijeva, giht i bolesti metabolizma upravo su uzgajane.

Tko spozna zlo, već ga je napola izlječio. Ako nas zahvati loše raspoloženje treba najprije misliti na to da nas je zahvatila struja tuđih loših misli, da smo zapali u odnos s mnogim mračnim i loše raspoloženim ljudima, koji si uzajamno šalju odvratna raspoloženja i kulminiraju ih u neizdrživo. Slijedeće što trebamo napraviti to je molba, molitva, težnja za snagom da se izvučemo iz te struje loših misli.

Sve što je ružno i nesavršeno, loše osobine u ljudima, neugodne stvari moraju se što je moguće brže udaljiti iz svijesti. Inače ostaju slike misli, da bi se te konačno materijalizirale u njima specifičnom korelatu. Tko zamišlja čovjeka uvijek u onim trenucima kada on griješi - čini na kraju i sam istu grešku.

Slobodno govorite! Onako kako se formira na jeziku! Neka se svaki čovjek navikne formirati misli u riječi; tako će postati više fizičke, i mogu se udaljiti fizičkim sredstvima - riječi su kola koja odvođe iz duše sve što nije plemenito.

Tko žive noću umjesto danju, taj propušta najvažnije rendez-vous-e u nesvjесnom.

VI. AKUMULATOR SNAGA: MIR

U čitavom carstvu prirode izmjenjuju se periodi aktivnosti i periodi apsolutnog mira. Cirkulacija u biljno carstvu počiva zimi. I životinje gotovo samo jedu i spavaju. Čak i tlo počiva i čeka novu sjetvu. Kad bi se i čovjek povremeno predao potpunom mirovanju, taj koji je daleko sposobniji da upija skrivenu snagu sunca, on bi procvjetao u duhovnom i duševnom ponovnom rođenju - osjetila i snage bi se probudile u njemu, čije postojanje još mnogi danas sasvim poriču.

Orijentalci, narodi Istoka, upravo su mirnim i sabranim načinom življenja postigli do izvjesnog stupnja moć nad onih devet osjetila prije nas!

Oni nemaju snagu i dominaciju osvajača. Indija je potčinjena Engleskoj, iako je na kraju pobjedila vanjsku kulturu Zapada. Već smo pali pred noge Indiji i učimo njenu prvu lekciju, alfabeta onih zakona i snaga koji naši mudraci ne znaju. A odakle te snage? Odakle one dolaze? Kako su se razvile? Iz snage duhova koji šute u harmoniji usmjerene prema jednom cilju već stoljećima!

Ali mi pothranjujemo praznovjerje, da ne možemo ništa postići bez žurbe, smetenosti i truda!

Priroda treba mir da bi se mogla regenerirati. Taj zakon koji djeluje u niskim životnim formama vrijedi također i za najviše stupnjeve. U životu svakog čovjeka nastupaju periodi kada svi njegovi organi, snage i energije pomalo popuštaju. Tada mi proživljavamo bilo koji proces promjena. Priroda nas dovodi u "suhi dok". Kada bismo slijedili zapovijed nakon par tjedana ili mjeseci u tim bi nam se periodima regeneriralo tijelo i duh. Priroda ne traži ništa od nas, nego da se smirimo u vrijeme njenog preobražaja.

Za ljude koji su u sredini života kažemo da su postigli maksimum snage i vitalnosti, ako ga nisu i prešli; tada moraju kako je urođeno njihovoj prirodi sahnuti i poput listova "propasti". Ta nepokolebljiva vjera u starenje mora prema spiritualnom zakonu sa sobom donijeti starenje.

"Preokret" nakon sredine života znači samo da se naše tijelo regenerira, da se hoće roditi iznova; za vrijeme tog novog stvaranja potreban je apsolutan mir jer se najviši spiritualni Ego

nalazi na djelu, da bi sproveo tu promjenu (taj preobražaj). U to vrijeme bi se trebalo tako malo naprezati kao u vrijeme najranijeg djetinjstva. Mi uskraćujemo prirodi taj mir, mi prisiljavamo iscrpljeni organizam da dalje radi, za što je u to vrijeme nesposoban. Dok priroda čini pokušaj da nas ponovo rodi i da nas ojača, mi joj kvarimo njena nastojanja i upropaštavamo sebe. Najčešće ljudi ne mogu sebi osigurati potreban mir. Oni moraju raditi dalje i dalje iz godine u godinu da bi "održali egzistenciju"! To ne mijenja ništa na rezultatu!

Krist i Mojsije, svi vidovnjaci i čarobnjaci bili su "u miru". Tako se je u njima akumulirala psihička snaga, koja bi onda koncentrirana bolesnika, dotičnog ispunila novim životom. - U priči o Marti i Mariji upravo je Marija izabrala bolje, jer je udaljivši se od kućnih poslova, u tišini stekla snage, koje su pravilno usmjerene u sekundi mogle više napraviti nego Marta u svojoj sjeti po čitav dan. Marta se trošila - Marija se izgrađivala! Kultura mira jača prisutnost duha!

Prisutnost duha je sposobnost da u svako doba sve u sebi možemo mobilizirati, što posjedujemo od znanja, energije, odlučnosti i takta. Samo momentalna prisutnost svih osobina čini njihovu vrijednost. U mirujućem duhu one su koncentrirane, ne luduju rastrešeno za tisuću stvari.

Tko zna sačuvati svoje snage i pustiti duh da otpočine, dobiti će živce kao čelik; iz njega će izlaziti fluid, da će najneobuzdaniji konj pod njim postati poslušan! Hrabrost je kao magnetski oblak, kojeg ništa ne može probiti. Mogućnosti koje ovdje počivaju, neograničene su. Tijelo se može dovesti dotle da prkosi svim materijalnim utjecajima, svaki organ može dobiti deset puta veću otpornost nego sada!

Gdje je i malo žurbe tu je prisutno i malo straha. Tko žuri na vlak, žuri od straha da okasni. S tim strahom dolazi i strah pred posljedicama ako okasnimo. Tko žuri u neko društvo, na neki rendez-vous, čini to iz straha od posljedica njegovog zakašnjenja. Zaprepaštavajuće je koliko se "sitniša" straha dnevno potroši. Te male psihoze mogu se nesvjesnim treningom ljudskog duha toliko nagomilati da on više ne može drukčije nego da se u svako doba plaši zbog nekog gubitka gdje ta opasnost uopće ne postoji. Tako on, na pr. juri za tramvajem kao za nečim nepovratnim iako drugi tramvaj dolazi odmah iza ovog ili u najgorem slučaju tek do 3 minute. Ali strah što mora čekati te tri minute prerasta u jedno brdo kao

jastuci u bunilu ... u jednu odvratnu mogućnost.

Jednostavno navikom takvog će čovjeka pratiti sličan osjećaj katastrofe za vrijeme njegovih obroka, šetnje, dopisivanja, - "odmora" - kratko, za vrijeme svega što radi i biti će mu sve teže da održi bistrinu u glavi. Osjećaj koji je baza čitavog tog užurbanog ugođaja i užurbanog djelovanja, jednostavno je strah. Strah je samo drugo ime za nesposobnost da ovladamo nastajanjem misli. I kao iz gejzira prlja čitav naš dana i stvara sivilo.

Taj nesvjestan trening stvara kronično stanje duha, koji ga izvirgava velikim i malim paničnim stanjima u najtrivijalnijim situacijama. On stvara razočarenja gdje im nema mjesta. Tko na bilo koji način kultivira strah, stvara u sebi izvožene kolosjake, u koje onda u sudbonosnom momentu provaljuje strašna katastrofa.

Ne daj da te zarađivanje novca zanese. Stjecanje imetka po cijenu zdravlja znači sebi odjeći noge da bi za to kupio par čizama. Sve što se može napraviti bez žurbe, truda i rokova. Ako te nešto muči, to je znak da je nešto u tvom poslu naopako. Ako duh i tijelo rade s lakoćom i harmonično, razvit će se najveća snaga. Ta snaga, pravilni usmjerena više će napraviti u dva sata nego u deset sati žurbe.

U vrijeme mira odrasla djeca trebaju osloboditi svoje roditelje od svih obaveza. Tako je to kod ptica i životinja u šumi, - samo majka čovjek nikada nije slobodna od zahtjeva svoje djece, dok iscrpljena i totalno iznurena ne svrši u grob. Ali one bi trebale biti slobodne, slobodne kao u svoje djevojačko doba, prije nego su postale majke. Majčinstvo je jedna najvažnija, neophodna faza ljudske egzistencije da bi neke sposobnosti i saznanja sazrele. Ali ne smiješ se čitav život zadržati ni kod jednog jedinog iskustva!

VII. POMOĆ IZ STRUJE SIMPATIJE

Ispravni ljudski odnos najveći je agens da bi se postigla sreća, zdravlje i uspjeh. "Odnos" znači ovdje nešto što je daleko izvan fizičke blizine! Blizu smo čovjeku pomoću intenziteta s kojim se psihički s njim bavimo - prostorna udaljenost njegovog tijela ovdje ne igra nikakvu ulogu.

Što je takozvani društveni odnos više nego tolerirati i biti tolerantan, više nego vječno preživljavanje istih riječi, gesta i misli iz godine u godinu. To su mrtvac, koji moraju pokopati svoje mrtvace.

Stvaran, živi život stanje je neograničene raznolikosti, jedno otvaranje duhovnim strujanjima na kojima se odvija vječna razmjena snaga i ideja među različitim duhovima istog stupnja - to su izvori, koji se uzdižu u vječno bivstvovanje!

Simpatija je najvažniji faktor svake sudbine. Manija za jeftinim struji paraleleno sa strahom i nesrećom, ali nikada ne pogađa struju aktivnosti pobjedonosnih snaga. Individue koje žive u tim strujama nikad se ne sudaraju. Tko se hoće približiti pobjednicima života, mora mjenjati smjer svoh duha i oni će se naći na njegovom putu.

Kada se sastanu ljudi i kad se njihova zlovolja i zavist razlije preko drugih, sve štetno im se lično vraća i to s udeseterostručnom snagom. Oni privlače iste redove misli koje iz iznutra zastruju!

Misli koje najčešće mislimo, materijaliziraju se najjače u organizmu. Mi apsorbiramo greške i nesavršenosti drugih jer se psihički s njima bavimo. Ogovaranje je fascinantno!

Zanos i ekstaza leže u skandalu i u kićenju tuđih nesavršenosti, - slično šampanjcu! Ali na kraju nas ta zabava skupo košta.

Simpatija je snaga. Postoji aktivno slušanje, koje djeluje plodno, te dobrohotnost jednog jedinog čovjeka, bez sjene i zavisti ili podrugljivosti predstavlja jednu neodoljivu struju koja goni naprijed - njena vrijednost se ne može izračunati u dolarima i centama. Iz istog je razloga zlonamjernost jedan elemenat kojeg čovjek koji ga nijemo osjeća baca prema tebi kao nevidljivi zid otpora - iako ti se nikada nije obratio nijednom riječi, nijednim pogledom.

Samo neprekidna struja prijateljstva s tvoje strane biti će u stanju da djelovanje bezazleno skrene u stranu. Zato je tako opasno kad čovjek sebi stvara neprijatelje, pa da postoji ne znam kako opravdan, ne znam kako važan razlog.

Svaki bučni skup, svaka obiteljska svađa, svaki nastup među dvoje ljudi preljeva ono nevidljivo razarajućom substancom.

I tko se je slučajno sam razdražen nekom sitnicom stavio u smjer djelovanja te razarajuće substance, ... čak i tako sitno neraspoloženje obilno stvara odmah hranu na sve strane i puno je lakše u to upasti nego se iz toga izvuci.

Tu pomaže samo vježba da ne mislimo na to. Treba odmah mjenjati smjer duha i u najmanju ruku možemo si puni zadovoljštine priuštititi mali pogled unazad preko leđa gomili tuđe ljutnje, koja se je htjela uvući u našu dragu malu privatnu zlovolju.

Postoje zatrovane struje duha kao što ima otrovnih para arsena i metala. Tko u pasivnom stanju samo jedan sat sjedi pored zavidnog, punog mržnje, ciničnog ili neslobodnog čovjeka apsorbira od njega otrovni element misli pun bolesti i razarajuće snage; elemenat daleko opasniji nego kemijski dokazani otrovi, jer se njihovo djelovanje odvija suptilno i tajanstvenije; ono se osjeća tek nakon nekog vremena, a onda se zabunom pripisuje drugim uzrocima!

Ovako mnogostrano se ljudi sigurno nikada prije nisu mrzili: ne mrze se samo po kastama i slojevima vertikalno i horizontalno - ne, nego još i u dijagonali jedan narod gaji "patriotsku" mržnju prema drugom, te u koso: stranka mrzi stranku ... između toga još u cik caku kao raspucale žilice na tijelu čovjeka postoje bezbrojne privatne mržnje od srca k srcu.

Za vrijeme jela čovjek mora biti posebno pasivan. Tko uzima hranu, dakle materijal za izgradnju svog tijela, smije to činiti samo u mirnom uravnoteženom, veselom ugođaju! Jesti i prigovarati ili s drugima razgovarati, ili razmišljati o poslovima - to upravo znači biti pozitivan u vrijeme, kada je potrebna apsolutna pasivnost. Potpuno je svejedno da li se to prigovaranje ili razgovaranje odvija u mislima ili glasno.

Takođe je štetno kada druga osoba sjedi za stolom, koja je u takvom raspoloženju, protiv koje se čovjek iznutra mora naoružati, koju se mora trpjeti - jer već i to zahtijeva potrošnju energije, to je pozitivno. Samo ljudi koji žive u najčišćoj simpatiji, mogu biti drugovi za stolom.

Kada se svi ljudi, koji ulaze u jedan prostor ujedine, da odašilju iste struje misli, onda se taj prostor puni ili akumulira s tim najvišim duhovnim eterom. Ako je to misao moći i pomoći, onda ostaje u prostoru nešto, što slično fluidu prelazi na onoga koji tu dolazi stvarajući snagu i pomoć.

Ako dolaze stotine i tisuće u istom duhu u neko svetište, onda svaki ostavi svoj prilog snage i pomoći! Taj prostor postaje tokom vremena ogroman duhovni akumulator, uz uvjet da ga se nikada ne upotrebljava za druge svrhe i da se daleko od njega drže druge misli, svjetovne i egoistične misli. Nagomilana snaga pridonjet će da se izlječe oni koji su bolesni i ovdje u vjeri dolaze moliti; ojačati će one koji imaju slabu snagu volje, potištena će podignuti - kao da su poduprti nevidljivim zrakama usprave se ljudi u jednom takvom prostoru. Ali samo kratko treba boraviti u takvim prostorima, da ne dođe do umora ili da se misli niže vrste ne počnu uvlačiti u nju.

Imamo vitalnu potrebu za jednim drugim s kojim možemo biti prirodni! Moramo imati najmanje jednog čovjeka pred kojim možemo pokazati svoje osjećaje i raspoloženja, pred kojim možemo skinuti vizir, pred kojim ne smijemo biti na oprezu. Ne smijemo uvijek birati riječi da bi po mogućnosti rekli nešto pametno i korektno; to bi značilo da psihički luk držimo uvijek u napetosti - ali on bi trebao biti nenapet - čak često nenapet. Povremeno trebamo privilegij i slobodu da budemo trivijalni - da kažemo gluposti bez straha da ćemo vidjeti podrugljiva lica ili ona koja nam to zamjeraju.

VIII. SMIJETNOST ZABORAVLJANJA

Ima na tisuće stvari, događaja, scena u svakome iz najsretnijeg doba života za koje bi bilo bolje da smo ih zaboravili; i to možda najbolje baš ta "sretna sjećanja", jer je i sreća užežena.

Standard veselja trebao bi iz godine u godinu rasti i sutra bi trebalo djelovati privlačnije nego jučer. Tko zaboravlja, stvara prostor za nove misli, stoga za nov život ... Tko se hermetički zatvara u sadašnju ili proteklu sreću na njoj će ostariti i osijediti. "Zaboraviti" ne znači totalno ugasiti, što bi bilo nemoguće jer smo mi suma naših iskustava.

Svaka scenerija, svaki miris, svaka riječ i svaki poljubac organski su sastavni dijelovi - oni su utkani u "ja" bilo da su zbrisani, pokopani, nevidljivi, a ipak stalno spremni da po zagonetnim zakonima asocijacije izrone na površinu.

Ovdje moramo savjetovati da ne izvlačite tvrdoglavo i manijski grupu sjećanja, čime ona postaje previše vrijedna. Pravo iskustvo je ono što se zaboravi. Tko se želi pobjedonosno odvesti pravo u savršenstvo, kola mu iza njega ne smiju biti neravnomjerno opterećena.

Ima ljudi koji sa starim protivnicima

oživljavaju u mislima protekle borbe. Mora se priznati da te dugogodišnje "bitke duhova nad Kosovom" uvijek svrše kako treba, dakle poražavajuće po odsutnoga.

Stalno se ispreda priča beskrajno bogata ugodnim varijantama koja kulminira u raskošnoj krajnjoj poanti: klečeći stoji psić pognutog repa, slomljen od glave do pete našim silnim rezimeom svih njegovih podlosti. Tko misli da to nema veze - jedna bezazlena jeftina - solipsistička zadovoljština za ono što smo pretrpjeli neugodnosti - ljuto se vara. To je najskuplji luksuz kojem se čovjek predaje: jer to košta života. Tko mu se poda plovi kao u oblaku psihičkog mrtvačkog otrova, mesmerizira se u prividan život, koji je odavna istrunuo i žrtvuje imaginarnom trijumfu u prošlom, stvarnog u dolazećem. Netko gaji osvetu: "djelovati radi prošlosti" - kako se to kaže - to je dakle energija okrenuta napako za 180°.

Nitko ne može tijelo održati svježim i lijepim ako se hrani istrošenim mislima - izmetinama svojih starih ego-a!

Novi priliv, nova budućnost nalazi stanice duše sljepljenima. Me-
so, kosti, srž i krv postale su ukočene ljuske mrtvog duha ...
Teret ljuske koji stalno raste mora slomiti čovjeka do temelja.

Samo onaj koji odbacuje svoje istrošene ljuske, i teži naprijed
novom, tome doljeće novi život s novim mislima a te materijali-
ziraju novo njima odgovarajuće tijelo. "Moći umrijeti svaki dan"
znači da je bilo koja misao od jučer danas sigurno mrtva. Gdje se
duhovi nalaze u zdravom rastenju, oni moraju krajem svakog dana
rasčistiti s jednim dijelom samog sebe i to zauvijek. Samo šteti
ako ih želimo dalje upotrijebiti. Psihička substanca mora se od-
baciti kao što epiderma dnevno odbacuje svoje ćelije - inače ne
funkcionira disanje kože, cirkulacija, prehrana i sve ostalo. Tko
zna pojačavati obnavljanje misli doživljava svjetove u jednom da-
nu. Sreća postaje skoro neovisna o mjestu i okolnostima, može ju
se doživiti u tavnici, dok drugi ljudi trunu u palačama jer se
nalaze u tavnici svojih predodžbi ... to je put skoro potpune
neovisnosti o fizičkom - a neovisnost je snaga.

Sve dok smo u bilo kojoj formi vezani za jednog čovjeka, jedno
jelo, jednu drogu, jedan stimulans ostajemo robovi. Samo u novim
mislima čijim stvaranjem mi ovladamo nalazi se bjeg iz tavnica
materijalnog i duhovnog siromaštva.

Ali i živa, vesela i plodna ideja mora neko vrijeme isčeznuti
sasvim iz sjećanja. Da bi čovjek postigao najveći mogući uspjeh
u jednom poduzeću, u studiju, u nekoj vještini potrebno je da
dnevno na određeno vrijeme totalno zaboravi to poduzeće, znanost,
umjetnost. Inače će izvoziti kolosjake - zamjeniti ćemo put s ci-
ljem i zadržati ćemo se na prvom, što se nikada ne smije dogoditi.
Možda jedna šutljiva povorka nevidljivih pomagača vidi dalje ne-
go mi sami neki korak, neko djelo koji su potrebni za najveći i
najtrajniji uspjeh. Mi sami smo za taj čudan, iznenadni put sli-
jepi jer smo se manijski uvukli mislima u slijepu ulicu.

Ponekad izgleda da ništa ne ide naprijed, dok događaji čekaju sa-
mo na to, da se naša spoznaja dovoljno razbistri. Tko u nekom
poduhvatu - s velikom dragocjenom svrhom, nakon što je za to
napravio sve najbolje što je mogao, još uvijek nailazi na neob-
jašnive prepreke i opterećenja, neka odmah prestane raditi išta
osim najneophodnijega. Mora energično zahtijevati da mu se duh
prestane baviti planovima, mudrovanjima, daljnjim razmišljanjem
o toj stvari i neka se pouzda samo u misterioznu tajnu moć koja
stoji iza svih pravih stvari. Neka sam spava, sam jede i neka
se inače zabavi.

Ako je svjestan toga da je napravio sve najbolje što je mogao - neka se potpuno isključi - neka prestane raditi išta iz sebe samoga.

Prevladavajuće stanje duha, dominirajuća boja čudi formira tijelo i udove. Ona nas čini ružnim ili veselim, privlačnim ili odbojnim drugima i što je važnije - nama samima. Ona stvara naše geste, naše manire, naš hod. Najmanji treptaj jednog mišića ima u pozadini jedan ugođaj, jednu misao.

Odlučan duh pokazuje uvijek čvrsti hod. Onaj koji sumnja, lavira, koji je nestabilan - on se vuče, šunja, posrće "slabo stoji na svojoj stabljici". Odlučnost zategne svaki mišić i puni ga predvino sa oživljavajućim fluidom, posebno ako je ta odlučnost uperena na jedan cilj, koji će svojim zračenjem i drugima koristiti - ne samo nama. Mudar je onaj egoizma koji stalno u svoj posao upliće tuđe dobro, jer u duhu ipak svi stvaraju jednu cjelinu. Tada sasvim druge izgrađujuće i oživljavajuće pomoći struje k nama, da nešto potpomognu što je u interesu mnogih. Na tim izgrađujućim i oživljavajućim strujama, iz nevidljivog "posvuda" doplovi tada i brodić "ja lično" do svojih ličnih ispunjenja. Svi smo mi udovi jednog tijela. Nevidljivi živci ispruženi su u prostoru među bićima; jedna zla misao predstavlja mučno pulsiranje kroz bezbroj bića. Da bi potpomogli procese plodnih veza misli, tuđe s vlastitima, moraju te misli biti uvijek svježije i "kemijski" djelotvorne, ako se tako može reći. To se može postići samo umjećem zaboravljanja, koje nije ništa drugo nego pravilno izlučivanje istrošenih i pokvarenih psihičkih supstanca.

Učiti nešto zaboraviti jednako je važno kao i učiti nešto zapamtiti.

"Starost" vidi stvari uglavnom onakve kakve su bile prije 50 godina. Događaji i osobe bude uvijek iste asocijacije misli; jedna te ista priča priča se na stotine puta. Takav se mozak ne može hraniti novim idejama! On pokušava živjeti od starog. Propadanje i smrt su posljedice! Duh gubi sve više njegovu moć nad organizmom! Zakazuje pamćenje, zakazuju osjetila, usahnulo meso - to je sve znak da duša vapeći za "kruhom svagdašnjim" novih misli gubi snagu nad tijelom.

Da bi čovjek živio u istini, da bi kako nadolaze godine izgrađivao duhovne i tjelesne snage, da bi kroz svaku fazu postojanja prolazio sa sve većom zadivljenošću dok deceniji poloako klize,

da bi konačno pobijedili posljednjeg velikog protivnika "smrt"
- mora se odvijati jedan stalan proces izlučivanja starih misli

Dosada je bolest. Ne znati što sa sobom, sjediti skršenih ruku i svoje vlastite izmetine misli stalno iznova udisati, dok se sve ne istroši ... - pa to je samozatrovanje. Pokušavati ubiti vrijeme - tko je to u stanju privremeno je izgubio vezu s velikim izvorom - izgubio je kontakt s beskrajnom svijesti. To je najteža "bolest" koja postoji.

IX. MIRNO IŠČEKIVANJE USPJEHA

Tko se usudi nositi odgovornost najbolje uspjeva. Tko se ne usudi mora biti slabo plaćeni pomoćnik onih koji se to usude. Usudi se makar u fantaziji voditi neko veliko poduzeće ili upravljati velikim sumama. Tako te u tišini, u sobici duha usuđivanje neće izvrgnuti ruglu drugih. Upravo je tako jednostavno kao da se gledaš na podnožju stepenica. Vježbaj umjeće očekivanja uspjeha. Mirno čekanje uspjeha općenito je najbolji, najplodniji način ulaganja snaga misli, od svih koje postoje na svijetu.

Plašiti se nesreće, predviđati prepreke, razmišljati o mogućim poteškoćama - to je uništavajuće i najsigurniji put ka siromaštvu.

Odgovornost ne treba da izazove brigu, ljutnju, nemir i uzbuđenje. Spiritualna kultura koja je naučila ukloniti misli od predmeta dok im nije došlo vrijeme oslobađa misli od odgovornosti sve dok nije svrsishodno ili korisno dozvoliti im da dođu.

O važnim i velikim planovima treba često govoriti ali samo s ljudima koji imaju slične ciljeve i interese. Dogovori se moraju obavljati redovito u isto vrijeme i po mogućnosti u istom prostoru, ne na bilo kojem mjestu, ne u restoranu, na ulici ili na željezničkoj stanici. Na taj način gubi se snaga; tajne se žrtvuju iako nitko ne prisluškuje. Poslovice "zidovi imaju uši" - istinita je. Jedan nevidljivi, promoćurni, kradljiv i lukavi agens vrebava uvijek na jako posjećenim mjestima, u onim prostorima koji nisu psihički ograđeni i krade tajne da bi ih prenio u tuđe mozgove.

Ako se soba ostavi za te isključivo intimne dogovore, koji trebaju biti istovremeno i miroljubivi i puni dobrog raspoloženja i ako se soba duže vremena na takav način koristi, onda će se unutra stvoriti takva misaona atmosfera koja će podupirati poduhvate. Ta atmosfera će postajati sve jačom tako da će se tamo radati nove ideje lakše i brže nego na drugom mjestu. To će biti mjesto nadahnuća, gdje je duh otvoren došaptavanjima. Ali ako nastaje u takvom prostoru srdžba i ako se žestoko argumentira ili ako je jedan od prisutnih u svojoj nutрини razdražen, onda to stvara zlu snagu koja koči u bilo kojem smjeru i djeluje štetno na sve stvari u životu.

Moć čuvanja tajni povećava jako njihovu "privlačnu snagu". Zidovi imaju uši - ... čak jako dugo. Tvoje tajne pobjegnu u eter, izađu ... rašire "se" naokolo, iako nikoga nema u blizini... Ako želiš neku tajnu posebno sačuvati - zaboravi je, - i koliko god možeš nastoj da izbljedi u svijesti ... prisjeti ju se kad je to nemoguće izbjeći ... nemoj se u mislima igrati s njom. Jer što misliš to i radiš, izvlačiš je privremeno iz sebe u jednu supstancu koja je svima dostupna. Možda će otrpnuti u tui mozak, iskrsnuti tamo kao prolazna slutnja, kao sumnja i može se, sazrijevši tvojim stalnim ponavljanjem tamo konačno pretvoriti u izvjesnost. Da neki sasvim udaljeni ljudi uporno tvrde kako dvoje ljudi imaju seksualne odnose - često puno prije nego de facto do toga dođe (ne uzevši u obzir opću maniju ogovaranja) može se već rečenim objasniti. To je zato što se ničim češće zaokupljaju jezgre bića onih koji još nisu sjedinjeni a već su zaljubljeni u njihovoj prednjoj strani egzistence - bilo svjesno ili nesvjesno, - u budnom stanju i za vrijeme spavanja - pa iako su odvojeni ili čak zaraćeni.

Svaki veliki uspjeh počiva na držanju u tajnosti; inače je na djelu protiv dolazećih snaga svjesna ili nesvjesna zavist, ako je već jednom nanjušila smjer. Tisuće su otvorenošću u nezgodnom momentu jako osakatili svoju sreću.

Tko sebi ne zna u nekom položaju, u nekom poduhvatu ili poslu pomoći - taj neka čeka. Uputi sve misli nazad na samu stvar. Ne radi ništa. Volja i naum će na taj način ojačati. Na taj način se samo skupljaju i gomilaju snage koje dolaze odasvuda; one će doći u formi jednog nadahnuća, jedne inspiracije, slučaja ili prilike. U tom čekanju nismo bili mirni, aspiracija nas je u struji misli vodila ususret prilici.